

רפי נלסון:

**„עכשיו אני חברה
בערבון מוגבל!“**

לא יכולתי להאמין למראה עיני: על הקבלה, שקיבלתי מחיה'לה העומדת מאחורי הבאר בכפר של רפי נלסון, היה כתוב „כפר נלסון בע"מ“. החלטתי לברר אצל בעל הדבר עצמו, איך ייתכן שהאיש הפחות ממוסד בארץ הפך פיתאום לחברה בע"מ.

● **רפי, איך הפכת לרפי נלסון בע"מ?**
באו אלי ממסי-ההכנסה. התלבשו עלי וזהו. כעת אני חברה בערבון-מוגבל. כל בוקר אני יושב מול הראי ומנהל עם עצמי ישיבת מועצת-מנהלים. אני מתווכח ומחליט החלטות — הכל בהתייעצות עם השותף שלי. שנמצא בראי. כל בוקר אני מאחר לכפר בגלל הוויכוחים שיש לי עם השותף שלי. מה אגיד לך? הרסו לי את החיים.

● **מה יהיה גורל הכפר אחרי שיוחזרו את השטחים למצריים?**

הכפר יהיה נקודת הגבול ממש. הגבול יעבור מאה מטרים ממני, ליד השקמה. את רואה את הדקלים האלה? זהו רק שלב ראשון בהתפתחות הכפר. בקרוב אני עומד לבנות כאן בית-ספר לצלילה ופאר, ממש על המים.

● **והמלון הבטון המיפצתי שבונים לידך לא מפריע לך?**

המלון נמצא בתחת שלי. ממש מאחורי הגב. אני לא רואה אותו ביכלל. חוץ מזה, הוא נבנה על ידי פאפו. מה, אני יכול לרביע עם החברים שלי?

● **אחרי שייפתח הפאר, האם תפעיל את הכפר גם בלידה?**

השתגעתי? אנחנו סוגרים כאן עם רדת החמה. ביכלל, כשאני רואה פה יותר ממאה איש אני משתגע.

נילי ירון:

**„להיות בייבי-סיטר
תחת להיות מורה!“**

שנת הלימודים מתחילה ויש לי, כמו להרבה אמהות אחרות, שאלות רבות למורות שבידיהן אנו מפקידות את הילדים שלנו. פניתי אל נילי ירון, מורה בעלת 14 שנות ותק בבית-ספר עממי ברמת-אביב ורעייתו של מבקר התיאטרון, אליקים ירון. שאלתי אותה:

● **האם לדעתך אפשר ללמד בכיתה שני דחוסים בה 40 תלמידים?**

מורה המלמדת 40 ילד בכיתה יכולה לשמש במקרה הטוב כבייביסיטר. לדעתי זה אסון — למורות ולתלמידיים.

המורים שמלמדים בבית-ספר תיכון הם בעלי עמדה גבוהה יותר ומשכורת גבוהה יותר. צריך להפוך את הדבר ולשים את הדגש על הגיל הרך. כיתות א', ב' ו'ג' הן הכיתות הקובעות בעיצוב אישיותו של הילד. בכיתות אלה יותר מ-20 ילד זה לא בא בחשבון בשום פנים ואופן. לדעתי, מורה צריכה לפחות עוזרת אחת או שתיים: במקום שסמנטיסטיות תשבנה בסמינרים, שתשבנה בכלתות. אין כאן בעיה של תקציב — זה צריך להיות צמיגרת של עבודה מעשית ואו התלמידים ייצאו נשכריים. המורה תצא נשכרת והמורים לעתיד ייצאו נשכרים. כשיש לך 40 תלמידים הילד הולך לאיבוד המורה לא רואה אותו, היא לא יודעת עליו דבר.

● **מה דעתך על שיטת שיעורי-הכיתה הנחוגה בארץ?**

אסור לנו להרוס את הילדות ולהתקיף את הילדים בשיעורי-בית — הם חסרי ערך חינוכי או לימודי. זה כל-כך מאוס על הילדים שהם באים הביתה, זורקים את הילקוט ומיד יושבים להכין שיעורים — העיקר להיפטר. הצרה היא שההורים מעריכים מורים שנותנים הרבה שיעורי-בית. האמהות רוצות לישון בצהריים והן מעדיפות שהילדים יהיו עסוקים.

אם לא היו שיעורי-בית היתה נפתרת בעיית הילקוטים הכבדים. אני לא אומרת שהילד צריך לבוא הביתה ולשכוח את בית-הספר — האלטרנטיבה, לדעתי, צריכה להיות ביקור בספרייה, גזירת קטעי-עיתונות והדבקותם, ציור, הקשבה למוסיקה והליכה לתיאטרון — הכל תחת עינו הפקוחה של המורה.

● **מה דעתך על תנאי הלימוד בכתי-הספר?**

אומר לך בקיצור: בחורף אנחנו הולכות להתחמם בהפסקות אצל המוכיחה. המורים והתלמידים יושבים בכיתה עם מעילים. איך ילד יכול להתרכז כשהוא כותב בכפפות או כשהוא לובש חמישה סוודרים?

צבי רימון:

**„יועץ לשר זה
לא נשואין קתוליים!“**

העיתונאי צבי רימון, איש „הטלפון האדום“ של גלי צה"ל, מונה כיועצו של שר-התיירות, אברהם שריר. העיתונאי הוותיק, שעסק במיסגרת עבודתו העיתונאית גם בסיקור תעופה ותיירות, לא זוהה עד עתה עם כל גוף פוליטי. שאלתי אותו:

● **האם אתה איש הליכוד?**

לא, אני לא איש הליכוד. אך דיעותי אינן רחוקות מהדעות שהליכוד מייצג. אבל אני מוכרח להגיד לך שהיום, יומיים לפני שאני מתחיל בעבודתי כיועצו של השר שריר, הוא עדיין לא שאל אותי לדיעותי הפוליטי-יות.

● **מדוע מינה השר דווקא אותך כיועצו?**

אנחנו מכרים טובים כבר כמה שנים. אם יכולה להיות כימיה בין פוליטיקאי לעיתונאי — זה מה שקרה בינינו.

● **האם כדאי לך דוותר על היוקרה של „הטלפון האדום“ עבור תפקיד כפוי-טובה כ"יועץ שר?"**

היה לי די קשה להחליט. כל מה שאומר על הרגשתי כלפי הטלפון-האדום תחשב כהיירות. את הטלפון-האדום אני יילדתי, עברתי איתו את כל חבלי-הינקות והיום, כשהוא בן ארבע, אני גותן אותו למישהו אחר. זה קשה, אני מודה. אתה מקבל משהו, אתה מתרגל אליו ומתאהב בו, וזהו הדבר המסוכן ביותר — זהו הרגע לקום ולעבור לג'וב אחר.

● **ומה יקרה אם לא תאבד את עבודתך כיועץ לשר?**

יועץ לשר זה לא נישואין קתוליים, וגם מנישואין קתוליים. כפי שאת יודעת, אפשר היום להשתחרר.